

La mirada gai i la mirada marica sobre les agressions homòfobes

Les darreres agressions homòfobes que han sortit a la llum pública són un cop de puny al **discurs gai** dominant, el discurs de la cara guapa, dels locals i les revistes de disseny, de la reivindicació del dret a matrimoni com a panacea, del discurs que amaga sota la catifa tot el que no es correspon amb una imatge de respectabilitat. El discurs dels que tenen com a objectiu *normalitzar la homosexualitat* (on *normalitzar* fa massa pinta de sinònim d'*heterosexualitzar*).

I com es queda el discurs gai de la cara guapa després de rebre el cop de puny? Com entoma les agressions? Com les explica? Pobres! Els semblava que la *societat* ens tolerava tant i ara resulta que ens foten una hòstia! Ara que teníem un estat, un país, un ajuntament i fins i tot un president de l'escala tan progres que semblava que érem a un pas de ser considerats heterosexuals (perdó, volia dir *normals*), ara que semblava que aconseguiríem diluir-nos en els banys tebis del model de vida hetero, ens foten una patacada que ens recorda els insults que vam rebre de petits, les mirades de fàstic, el rebuig sentit cap a un mateix, les més o menys dramàtiques sortides de l'armari, ens recorden que només en espais molt concrets de grans ciutats hem aconseguit certes quotes de llibertat... i deixen de denominar-nos *gaies* per tornar-nos a dir *mariques*.

Davant d'això hi ha els que ens reivindicuem com a **mariques**, que reivindicuem amb orgull la paraula que ens deien com a insult, que no ens sentim a gust als llocs de disseny, que no envegem el model de vida hetero, que creiem que lesbianes i gaies podem contribuir a la destrucció del sexisme, del masclisme, d'institucions castradores com el matrimoni per crear persones més lliures, més igualitàries i, per què no?, més felices. No volem *normalitzar el fet homosexual*, volem *homosexualitzar la societat!*

Però el **discurs gai** dominant, ben acompanyat per tots els heteros

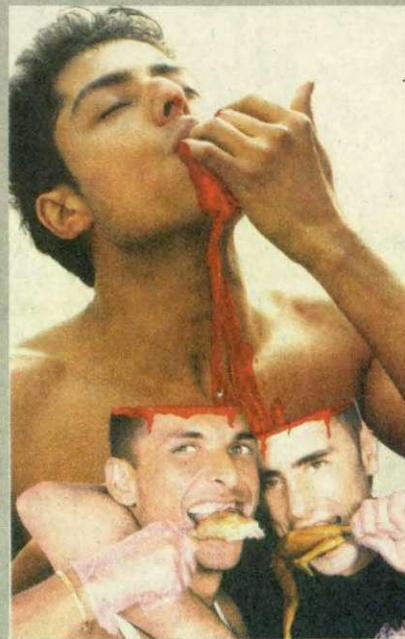
progres que ens volen ajudar a ser *normals*, fa una explicació pròpia dels motius de les agressions segons la qual es tracta de casos puntuals portats a terme per gent violenta ("amb estètica *skin*", diuen els mitjans de comunicació, com a factor que explica l'agressió) i posant l'atenció en els detalls de les agressions en comptes de fer una anàlisi de les condicions socials que fan possible que es produeixin.

Quan parlo de les condicions socials vull dir que no es parla del sexisme com a font de l'homofòbia, que no es diu que aquestes agressions puntuals van acompanyades d'una infinitat d'agressions que rebem quotidianament en forma d'acudits i expressions (*mariconada* com a sinònim de tonteria, *donar pel cul* volent dir degradar algú, *marica* com a insult).

Tampoc es diu que la immensa part de l'espai públic és un espai heterosexista en el qual per a dos mariques agafar-se de la mà, fer-se un petó o seduir no està permès i, si ho fan, esdevé una pràctica de reivindicació política (volguda conscientment o no). I la visibilitat, pràctica de llibertat, té un preu. Un petó, una carícia, donar-se de la mà o una mirada de seducció poden costar una hòstia, una mirada de desaprovació o, amb una mica de sort, d'estranyesa. I els espais que hem guanyat com a col·lectiu, els hem hagut de guanyar a cops de por, de ràbia, d'hòsties i de solidaritat.

I quan parlem del context social, de les condicions de vida que fan possible i que expliquen aquestes agressions, apareix el sexisme com a fonament. No es parla del sexisme quan es parla de les agressions homòfobes. Com més sexistes són una societat o un grup social, més homòfobs són, de fet, podem entendre l'homofòbia com una expressió del sexisme, com a rebuig, com a càstig per haver transgredit el rol de gènere assignat. I en aquest punt apareix com a necessària la vinculació de la lluita feminista i la de l'alliberament sexual.

Els canvis socials que estem

vivint arran de l'augment de a presència de gent provinent d'altres realitats culturals ens pot obligar a plantejar-nos nous interrogants que posin al centre del debat, unides, la lluita contra el sexisme i contra l'homofòbia. Com actuem davant la presència de col·lectius provinents de països en què en moltes ocasions les estructures del sexisme i l'homofòbia es mantenen molt arrelades? On ens col·loquem davant l'aparent contradicció entre la lluita contra l'homofòbia i el respecte a la diversitat cultural? I una cosa encara més important: estem disposats a trencar amb la nostra idea de què vol dir *ser gai*, *ser lesbiana* o de com entenem la lluita per a l'alliberament sexual (construïts des d'una òptica occidental)? Estem disposats a construir en comú, amb la complicitat dels sectors immigrants, noves reivindicacions, noves formes de lluita i una idea d'alliberament sexual més polifònica? Com a col·lectiu, fins a quin punt estem disposats a apostar d'aquest espai guanyat a hòsties per construir un moviment que aconseguixi més quotes d'igualtat i de respecte al si dels grups nouvinguts i que, alhora, s'enriqueixi amb aquestes realitats socials?